

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים
כֹּרֶךְ כ"א - חֻלַּק כ"ט

קוֹנְטֵרְס 629

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיחָתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

במחיצת הרשב"י

- מג) כבר נתקתי כל הקשרים של כל האמות הרוצות להרע לישראל – כי דבקתי בתנא הקדוש רשב"י.....
- כז
- מד) הלומד בזהר הקדוש, מעורר ומפעיל וממשיך נשמת הרשב"י ממש בפשוטו ... כז
- מה) כאשר בן אדם רוצה להטהר כמה מלאכים עוזרים לו.....
- כו
- מו) ישראל קדושים הם, ואחד ארגן כבר אלף סיומי זהר הקדוש.....
- כז
- מז) בלתי לד' לבדו – כי האמת נר לרגלם.....
- כז
- מח) העקר האמתי, הוא לזכות את כלל ישראל כמה שיותר, וחזן מזה "הבל הבלים אמר קהלת הבל הבל".....
- כז
- מט) כמה מפעים ומחזק להכירם במלא הודם ותפארתם, אלו שידעים הערף של למוד הזהר.....
- כח
- נ) בזכותה יהודי לומד בשבת קודש שעה זהר הקדוש, אשר ערכו שנה לאלף שנה למוד פשט ביום חול – ובשלומד בשמחה, מכפל באלף – סף הבל מליון שנה ... כח
- נא) היפלא מדוע באים וחוטפים, ומנדבים ללמוד הזהר.....
- כח
- נב) קימו בעצמם "בוזו כסף בוזו זהב" – כי מה נחשב כסף וזהב, כנגד הצער של שכינתא בגלותא.....
- כט
- נג) הבטחת הרשב"י שזה יותר מאלף צדקות שאתה נותן.....
- כט
- נד) כל המזכה את הרבים בהפצת הזהר הקדוש – משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות.....
- כט
- נה) המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים.....
- ל
- נו) כל הפמליא של מעלה מדברים מאלו שלומדים זהר הקדוש.....
- לא
- נז) מודעה רבא לאורייתא – דבר השעה לכל נפש ללא ספק.....
- לג
- נח) אין צרף לפרט את כל הישועות והברכות האמורות ללומדי הזהר כי רבים הם.....
- לח

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הטיבה ה' לטובים

הספר הזה נדפס

בנדבבת הרה"ח מוהר"ר

חיים אברהם ישעיהו בן ביילא ושלמה

לרפואה שלימה במהרה

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו
הקדושה תעמוד לו למליץ יושר, שימלא ה' כל
משאלות לבו לטובה ולברכה, בבריות גופא, פרנסה
בשפע וברוח, עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים
טובים בבריאות השלימות, אכ"ר.

התנצלות המוציאים לאור

היות והשקענו עמל רב ודמים מרובים שיצא הספר לאור מבורר
ומנופה בלא שגיאות [לפי כוחותינו], ובכל זאת אמר נעים זמירות
ישראל שגיאות מי יבין, ואפשר שנשאר אי אלו טעויות הדפוס
וכדומה - לכן בקשתינו מכל לומד בספר באם ימצא טעות להודיענו,
ותודה למפרע, כדי שנוכל לתקנו בהוצאה הבאה בעזרת ה'.

הבעלות וכל הזכויות אינן שמורות למחבר

כל אחד יכול לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, [וכל המעוניין יכול
לקבל הטקסט חינם], לאחסן במאגר מידע, לסדר או לקלוט בכל דרך
ובכל אמצאי אלקטרוני אופטי או מכני אחר - כל חלק שהוא מהחומר
בספר זה ובכל הספרים שהוצאנו לאור, הן ליחיד, הן לשימוש מסחרי
מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה מותר ומצוה בהחלט בלא
רשות מפורשת בכתב, ואם אחד מעוניין להדפיס נעזור לו בכל
כוחותינו להוציא לאור בפחות מדמי עלות הספר.

אֶלָּא הַנֶּדֶךְ וְהַמְבָאָר וְהַצֶּחַ שֶׁל הַלֵּב, כְּמוֹ שְׁאֵמַרְתָּ. וְשָׂאֵר הַטְּנֻפֹת וְהַלְכֻדוֹת מִחֲזוֹר לְכַבֵּד, וְלוֹקַח הַכֹּל בְּעַל כְּרָחוּ, שְׂנֵאמַר וְנִשְׂא הַשְּׁעִיר עֲלָיו וְגו'. דְּבַר זֶה חֲזַרְתִּי כְּדִי שְׂיִתְמַתֵּק לִפִּי כְּמַתִּיקוֹת הַדְּבִשׁ. אֲשֶׁרֵי חֲלָקֵי שְׂזוּכִיתִי לְזוֹה, לְרֵאוֹת זֶה בְּעֵינַי.

אִךְ הוּא פֶתַח וְאָמַר, (תהלים קלא) ה' לֹא גָבַהּ לִפִּי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְגו'. פְּסוּק זֶה אָמַר דָּוִד בְּשִׁעָה שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ עַל שַׁפַּת הַנְּהָר, (וְהָיָה אוֹמֵר) רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּלוּם הָיָה בֶן אָדָם שֶׁהוֹדָה וְשִׁבַּח לְאֹדוֹנוֹ כְּמוֹנִי?! הַיְדוּמָנָה לוֹ צְפַרְדֵּעַ, אָמַרָה לוֹ: דָּוִד, לֹא תַתְגַּאֵה, שְׁאֲנִי עֲשִׂיתִי יוֹתֵר מִמֶּךָ, שְׁמִסְרִיתִי גּוֹפִי עַל דְּבַר קוֹנֵי, שְׂנֵאמַר (שמות ז) וְשִׂרְץ הַיָּאֵר צְפַרְדַּעִים, וְהָרִי פְרָשׁוּהוּ. וְעוֹד, שְׁאֲנִי מִשְׁבַּחַת וּמְזַמְרַת לִילָה יוֹם בְּלִי הַפְּסָקָה. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אָמַר דָּוִד, ה' לֹא גָבַהּ לִפִּי וְלֹא רָמוּ עֵינַי. ה' לֹא גָבַהּ לִפִּי.

זֶהוּ קֶרֶבֶן שֶׁכָּל יוֹם וּבְכָל זְמַן וּזְמַן אֶצֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂנֵבְלֵלֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בּוֹ בֵּין כָּל שְׂאֵר חֵילוֹתֶיהָ, וְכָל אוֹתָן הַעֲבוּדוֹת מוֹצִיאִים אוֹתָהּ מִבֵּין הַקּוֹצִים וּמִבֵּין שְׂאֵר הָאֲמוֹת. כִּף יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן שֶׁהֵם אֲטוּמֵי לֵב וְלֹא פוֹתְחִים בַּתְּשׁוּבָה, לֹא מַעֲלִים רִיחַ וְלֹא מוֹצִיא אוֹתָם מִבֵּין הַקּוֹצִים. אָבָל כְּאֲשֶׁר פוֹתְחִים בַּתְּשׁוּבָה, מִיַּד מַעֲלִים רִיחַ, וְיוֹצִיא אוֹתָם מִבֵּין הַקּוֹצִים, וְתִהְיֶה בָּהֶם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׂנֵאמַר (שיר השירים ה) פֶּתַחִי לִי אֲחֹתִי רַעֲיָתִי. שְׁכָל זְמַן שֶׁהוֹשָׁנָה אֲטוּמָה, אֵין לָהּ רִיחַ וְלֹא עוֹלָה מִבֵּין הַקּוֹצִים, וְיִדְרַתָּה בִּינֵיהֶם, כְּמוֹ שְׂנֵאמַר וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא שִׁלַּח אוֹתָנוּ לְלֶכֶת דְּרָךְ זֶה אֶלָּא לְלַמֵּד דְּבָרִים אֲלוֹ.

לְגַבִּי לֵב. וְאוֹרְחוֹי דְלֵב, לֹא נָטִיל אֶלָּא זָכִיכוּ וּבְרִירוּ וְצַחוּתָא דְכֻלָּא, כְּמָה דְאֵמַרְתָּ. וְשָׂאֵר טְנוּפָא וְלְכֻלּוּכָא, אֶהְדָּר לְכַבֵּד, וְנָטִיל כֻּלָּא בְּעַל כְּרָחִיָּה, דְכַתִּיב וְנִשְׂא הַשְּׁעִיר עֲלָיו וְגו'. מְלָה דְאֶהְדְרָנָא, בְּגִין דִּיתְבַּסֵּם לְפוּמֵי כְּמַתְקָא דְדוּבִשָּׂא, זַפְאָה חוֹלְקֵי דְזָכִינָא לְהֵאֵי, לְמַחְמֵי דְאֶ בְּעֵינַי.

אוֹךְ הוּא פֶתַח וְאָמַר, (תהלים קלא) יי לֹא גָבַהּ לִפִּי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְגו', הָאֵי קָרָא אָמַר דָּוִד, בְּשִׁעָתָא דְהָיָה אָזִיל עַל פִּיָּה נְהָרָא, (וְהָיָה אָמַר) רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּלוּם הָיָה בֶר נֶשׁ בְּעַלְמָא, דְאֹדְרֵי וּמִשְׁבַּח לְמֵאֲרִיָּה כְּוּוֹתֵי. אֲזִדְמַנַּת לִיָּה צְפַרְדֵּעַ, אָמַרְתָּ לִיָּה, דָּוִד, לֹא תַתְגַּאֵה, דְאָנָא עַבְדִּית יִתִּיר מִנְךָ, דְמִסְרִית גּוֹפָאֵי עַל מִימְרָא דְמֵאֲרִי, דְכַתִּיב (שמות ז) וְשִׂרְץ הַיָּאֵר צְפַרְדַּעִים, וְהָא אוּקְמוּהָ. וְתוּ דְאָנָא מִשְׁבַּח וּמְזַמֵּר לִילָא וְיוֹמָא, כֻּלָּא שְׂכִיכוּ. בַּהֵיא שְׁעָתָא אָמַר דָּוִד, יי לֹא גָבַהּ לִפִּי וְלֹא רָמוּ עֵינַי. יי לֹא גָבַהּ לִפִּי.

(כאן חסד)

דָּא הוּא קְרַבְנָא, דְבְכָל יוֹמָא, וּבְכָל זְמַן וּזְמַן, לְגַבִּי קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. דְאֵתְכַלִּילַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בֵּיָה, בֵּין כָּל שְׂאֵר אֲכֻלוּסִין, וְכָל אֵילִין פּוֹלְחָנִין, אֲפִיקוּ לָהּ מִבֵּין גּוֹבִין, וּמִבֵּין (דף רל"ג א') שְׂאֵר עַמִּין. כִּף יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן דְאֵינוֹן אֲטִימֵי לְבָא, וְלֹא פֶתַחִין בַּתְּיּוֹבְתָא, לֹא סִלְקִין רִיחָא, וְלֹא אֲפִיק לוֹן מְגוֹ גּוֹבִין. אָבָל כִּד פֶּתַחִין בַּתְּיּוֹבְתָא, מִיַּד סִלְקִין רִיחָא, וְנִפִּיק לוֹן מִבֵּין גּוֹבִין, וְיִתְהַנִּי בְהוּ כְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דְכַתִּיב, (שיר השירים ה) פֶּתַחִי לִי אֲחֹתִי רַעֲיָתִי. דְכָל זְמַן דְשׁוֹשְׁנָה אֲטִימָא, לִית לָהּ רִיחָא, וְלֹא סִלְקָא מִבֵּין גּוֹבִין, וְדִיּוֹרְהָא בִּינֵיהוּ, כְּמָה דְאֵתְמַר. וְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא שְׂדַר לָן לְמַהֵךְ אוֹרְחָא דָּא, אֶלָּא לְאוֹלִיָּה מְלִין אֵלִין.

עד שהיו יושבים, בא נֶשֶׁר וַיִּרַד, וְנָטַל שׁוֹשְׁנָה אֶחָת מִבִּינֵיהֶם וְהֵלֵךְ. אָמְרוּ, מִכָּאן וְהִלָּאָה גִלְף לְדַרְכָּנוּ. קָמוּ וְהִלְכוּ. עַד כָּאן דָּרְכוּ שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן הֵלֵךְ לוֹ, הוּא וְרַבִּי אֶלְעָזָר וְיִשְׁאָר הַחֲבָרִים, וְרַבִּי פִּנְחָס וְיִשְׁאָר הַחֲבָרִים.

פָּתַח וְאָמַר רַבִּי פִּנְחָס עַל זֶה, (תהלים ט) לִמְנַצֵּחַ עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת מִכְתָּם לְדָוִד לְלַמֵּד. מָהוּ לְלַמֵּד? לְלַמֵּד לְבָנֵי הָעוֹלָם חֻכְמָה. וְהָיָה פְּרָשׁוֹהוּ, שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת - אֵלּוּ סְנֵהֲדָרִין גְּדוּלָה, שְׂכַתוֹב בָּהּ (שיר השירים ז) סוּגָה בְּשׁוֹשְׁנִים. מִכְתָּם לְדָוִד - סִמְּךָ שֶׁהָרָאוּ לוֹ, לְדָוִד, כְּאִשֶּׁר שָׁלַח לְיוֹאֵב לְאַרְם נְהָרִים וְלְאַרְם צוּבָה לְהִלָּחֵם בָּהֶם. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, זֶהוּ שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת שְׂקִים כָּאֵן. הָרִי הַפּוֹכְבִים בְּשִׁמְיָם, שְׂכִינָה עֲלֵינוּ, וּמְדַרְגוֹת עֲלֵינוֹת עֲמָה, וְעוֹרָה קְדוּשָׁה לְשִׁבְחָה. זֶהוּ שׁוֹשֵׁן בְּשִׁלְמוֹת כְּמוֹ שְׂצִרְיָה. קָמוּ וְהִלְכוּ אֵלּוּ לְכָאן וְאֵלּוּ לְכָאן. הֵלֵךְ לוֹ רַבִּי פִּנְחָס וְלֵן בְּכֶפֶר עֲקִימִין, וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי חֲזִיָּא עִמּוֹ.

עַד שֶׁהִקְדִּימוּ לְלַכְתָּ, יֵשְׁבוּ וְחִכּוּ לְאוֹר הַבְּקָר. זָקַף עֵינָיו רַבִּי חֲזִיָּא וַרְאָה אֵלּוּ פּוֹכְבִים שֶׁל שְׂרָבִיט שְׂרָצִים וְהוֹלְכִים. אָמַר, וַדַּאי בְּכֶמְהָ פְּעָמִים שְׁאַלְתִּי עַל אֵלּוּ הַפּוֹכְבִים.

אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, אֵלּוּ הַפּוֹכְבִים שֶׁל שְׂרָבִיט יְדוּעִים בְּהַבְּנָה שֶׁל הַחֲבָרִים, שֶׁהָרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא אֶת כָּל אוֹתָם פּוֹכְבֵי הַרְקִיעַ, גְּדוּלִים וּקְטָנִים, וְכֻלָּם מוֹדִים וּמְשֻׁבָּחִים לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (שְׂכַתוֹב (תהלים קמז) מוֹנָה מוֹסְפָר לְפּוֹכְבִים). וְכִאֲשֶׁר מְגִיעַ זְמַנָּם לְשִׁבְחָה, קוֹרָא לְהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁם, שְׁנַאֲמַר (ישעיה מ) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא. וְאִזְ רְצִים וּמוֹשִׁיטִים שְׂרָבִיט שֶׁל אוֹר לְלַכְתָּ לְשִׁבְחָה

עַד הֵיוּ יְתָבִי, אֶתְאָ נֶשֶׁרָא, וּמְאִיָּה, וְנָטַל חַד שׁוֹשְׁנָה מִבִּינֵיהוּ, וְאֶזְלָת. אָמְרוּ, מִכָּאן וְהִלָּאָה, נִהַף לְאוֹרְחִין. קָמוּ וְאֶזְלוּ. עַד הָכָא, אוֹרְחָא דְרַבִּי פִּנְחָס, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֶזְל לֵיהּ, אִיהוּ וְרַבִּי אֶלְעָזָר, וְיִשְׁאָר חֲבָרִיָּא, וְרַבִּי פִּנְחָס וְיִשְׁאָר חֲבָרִיָּא.

פָּתַח וְאָמַר רַבִּי פִּנְחָס עַל זֶה, (תהלים ט) לִמְנַצֵּחַ עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת מִכְתָּם לְדָוִד לְלַמֵּד, מְאִי לְלַמֵּד. לְאוֹלְפָא לְבָנֵי עֶלְמָא חֻכְמָתָא. וְהָא אוֹקְמוּהָ, שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת, אֵלּוּן סְנֵהֲדָרִי גְּדוּלָה. דְּכַתִּיב בָּהּ, (שיר השירים ז) סוּגָה בְּשׁוֹשְׁנִים. מִכְתָּם לְדָוִד סִמְּנָא דְאַחֲזִיאוּ לֵיהּ לְדָוִד, כִּד שְׂדַר לְיוֹאֵב לְאַרְם נְהָרִים וְלְאַרְם צוּבָה, לְאַגְחָא בְּהוּ. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, דָּא אִיהוּ שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת דְקִיָּימָא הָכָא, הָא כְּכַבִּיא בְּשִׁמְיָא, שְׂכִינָתָא עֲלֵן, וְדַרְגִּין עֲלֵאִין בְּהַדָּה, וּסְיִיעֵתָא קְדִישָׁא לְתוֹשְׁבֵיחָתָא, דָּא אִיהוּ שׁוֹשֵׁן בְּשִׁלְמוֹ כְּדָקָא יְאוּת. קָמוּ וְאֶזְלוּ. אֵלּוּן הָכָא וְאֵלּוּן הָכָא. אֶזְל לֵיהּ רַבִּי פִּנְחָס, וּבַת בְּכַפֵּר עֲקִימִין, וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי חֲזִיָּא בְּהַדָּה.

עַד דְאַקְדִּימוּ לְמִיזְל, יְתָבוּ וּמְחַפּוּ לְנִהוּרָא דְצַפְרָא, זָקִיף עֵינָיו רַבִּי חֲזִיָּא, וְחָמָא אֵלּוּן פּוֹכְבִיָּא דְשְׂרָבִיטָא, דְקָא מְרַהֲטֵן וְאֶזְלֵן. אָמַר, וַדַּאי בְּכֶמְהָ זְמַנִּין שְׁאַלְנָא עַל אֵלּוּן פּוֹכְבִיָּא. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, אֵלּוּן פּוֹכְבִיָּא דְשְׂרָבִיטָא יִדְעֵן בְּסוּכְלָתְנּוּ דְחֲבָרִיָּא, דְהָא קְדִישָׁא בְּרִיָּה הוּא פְּרָא כָּל אֵינּוֹן פּוֹכְבֵי רְקִיעָא, רַבְרַבִּין וְזַעֲרִירִין. וְכֻלְהוּ אוֹדֵן וּמְשֻׁבָּחֵן לְקוֹדֶשׁא בְּרִיָּה הוּא. (דְּכַתִּיב, (תהלים קמז) מוֹנָה מוֹסְפָר לְפּוֹכְבִים) וְכִד מְטָא זְמַנֵּיהוּ לְשִׁבְחָא, קָרָא לוֹן קְדִישָׁא בְּרִיָּה הוּא בְּשִׁמְיָא, דְּכַתִּיב, (ישעיה מ) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא. וּכְדִין רַהֲטִי, וְאוֹשִׁיטוּ שְׂרָבִיטָא דְנִהוּרָא, לְמַהֲף לְשִׁבְחָא לְמֵאֲרִיהוּן, בְּהֵוָא אֶתְרָא

לקונם, באותו מקום שִׁנְצִטוּוּ. זהו שְׁכָתוּב (ס) שְׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וְרֹאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִים וְגו'.

תוֹךְ כְּדִי כֶּף עֲלֵה הָאוֹר. קָמוּ וְהִלְכוּ. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, בָּא הַנֶּשֶׁר הַגָּדוֹל, הִקְיֵף עַל רִאשֵׁיהֶם וְעָמַד עֲלֵיהֶם. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, וְדָאִי זְמַן רְצוֹן הוּא עֵתָה. אוֹתָהּ שִׁעָה נִפְתְּחוּ שְׁעָרֵי רַחֲמִים לְכָל אוֹתָם שִׁבְבִית חֲלָלִים, וְהוּא זְמַן לְרַפּוּאָה שֶׁלָּהֶם. וְאֵף עַל גַּב שְׁהֵם אֲסוּרֵי הַמֶּלֶךְ, שֶׁהָרִי גָּשֶׁר זֶה סִמֵּן שֶׁל רַחֲמִים הוּא.

פְּתַח וְאָמַר, (דברים לב) כִּנְשֵׁר יַעֲרִי קָנוּ עַל גּוֹזְלָיו יִרְחַף וְגו'. אֵינן בְּעוֹלָם מִי שֶׁהוּא בְּעַל רַחֲמִים עַל בְּנָיו כִּנְשֵׁר, וְהָרִי פָּרְשׁוּ הַפְּסוּק שֶׁנֶּאֱמַר (משלי י) וַיֹּאכְלֶיהָ בְּנֵי נֶשֶׁר, שֶׁהוּא מֵרַחֵם עַל בְּנָיו. וּמִתּוֹךְ שִׁעָתָה זְמַן שֶׁל רַחֲמִים, בָּא נֶשֶׁר זֶה וְסוֹכֵב עֲלֵינוּ. בְּשִׁעָה זוֹ הִיא רַחֲמִים לְכָל אוֹתָם שִׁבְבִית חֲלָלִים. וְזֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים ה) ה' בִּקְרָתְשָׁמְעַ קוֹלִי. וְזֶה בִּקְרָתְשָׁל אַבְרָהָם וְהַתְּעוּרָרוֹת שֶׁלוֹ.

תוֹךְ כְּדִי כֶּף סִבֵּב הַנֶּשֶׁר וְעֵבֶר לַפְּנֵיהֶם. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, נֶשֶׁר נֶשֶׁר, מָה אָתָּה אֶצְלָנוּ? אִם בְּשִׁלְיחוֹת קוֹנֵף בָּאת - הָרִי אָנוּ כְּאֵן. אִם בְּגִלְל דְּבַר (סימן) אַחַר בָּאת - הָרִי אָנוּ כְּאֵן מְזַמְנִים לְשִׁמְעַ. הַתְּרוּמָה הַנֶּשֶׁר לְמַעְלָה וְנִתְפָּסָה מֵהֶם, וְהֵם יִשְׁבּוּ.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, זֶה שֶׁל שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ קָטָן (תמנה) הוּא, שְׁלֵמְדָנוּ, הַנֶּשֶׁר הַגָּדוֹל הִנֵּה בָּא אֶצֶל שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְהִנֵּה שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ רוֹכֵב עַל כְּנָפָיו, וּמוֹבִיל אוֹתוֹ אַרְבַּע מְאוֹת פְּרָסוֹת בְּשִׁעָה אַחַת. לֵאמֹר הוֹבִיל אוֹתוֹ? לְתַרְמוּד בַּמְדָּבָר בְּהָרִים. מְקוֹם אַחַד יֵשׁ אֶצֶל הָרִי הַחֹשֶׁף שֶׁנִּקְרָא תַרְמוּד בַּמְדָּבָר, וְאֵין הוּא מְקוֹם

דְּאִתְּפַקְדָן. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה מ) שְׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וְרֹאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִים. וְגו'. אֲדִהְכִי אֶתָּא נְהוּרָא, קָמוּ וְאֶזְלוּ.

עַד דִּהוּוּ אֶזְלִי, אֶתָּא נֶשֶׁרָא רַבְרָבָא, אֲסַחַר עַל רִישֵׁיהוּ, וְקִיַּימָא עֲלֵיהוּ. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, וְדָאִי עֵידָן רַעוּתָא הוּא הַשְׁתָּא, בְּהַ שְׁעָתָא, אִתְּפַתְחוּ תְרַעֲוֵי דְרַחֲמֵי, לְכָל אֵינוֹן בֵּי מְרַעֲוֵי, וְהוּא זְמַנָּא לְאֲסוּוֹתָא לוֹן. וְאֵף עַל גַּב דְּאֵינוֹן אֲסִירִין לְמַלְפָּא (כ"א דמלכא). דִּהָא נֶשֶׁרָא דָא סִימְנָא דְרַחֲמֵי אִיהוּ.

פְּתַח וְאָמַר, (דברים לב) כִּנְשֵׁר יַעֲרִי קָנוּ עַל גּוֹזְלָיו יִרְחַף וְגו'. לֵיכָא בְּעֲלָמָא מָאן דְּאִיהוּ בְּרַחֲמֵי עַל בְּנוֵי כִנְשֵׁרָא, וְהָא אוּקְמוּהָ דְכְּתִיב, (משלי ל) וַיֹּאכְלֶיהָ בְּנֵי נֶשֶׁר, דְּאִיהוּ רַחֲמֵנָא עַל בְּנוֵי. וּמַגּוּ דִּהַשְׁתָּא עֵידָן דְרַחֲמֵי, אֶתָּא נֶשֶׁרָא דָא וְאֲסַחַר עֲלָנָא. בְּשִׁעָתָא דָא אִיהוּ רַחֲמֵי, לְכָל אֵינוֹן בֵּי מְרַעֲוֵי. וְדָא אִיהוּ דְכְּתִיב, (תהלים ה) יי בִּקְרָתְשָׁמְעַ קוֹלִי. וְדָא בִּקְרָתְשָׁאבְרָהֶם, וְאִתְּעוּוֹתָא דִּילֵיהּ.

אֲדִהְכִי, אֲסַחַר נֶשֶׁרָא וְאֲעֵבֶר לְקַמֵּייהוּ. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, נֶשֶׁרָא נֶשֶׁרָא, מָה אֲנִתְ לְגַבְזָן, אִי בְשִׁלְיחוֹתָא דְמֶרְוֶה אֲתִית, הָא אֲנִן הָכָא. אִי בְגִין מְלָה (כ"א ס'מנא) אֲחִרָא אֲתִיתָא, הָא אֲנִן הָכָא זְמִינִין. אֲתֵרָם נֶשֶׁרָא לְעֵילָא, וְאִתְּפָסִי מִנֵּייהוּ, וְאֵינוֹן יִתְבוּ.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, הָא דְשְׁלֵמָה מְלָכָא זוּטְרַתִּי (כ"א תיזקא) הוּא, דְתִנְיָנָן, נֶשֶׁרָא רַבְרָבָא הוּא אֲתִי לְגַבֵּיהַ שְׁלֵמָה מְלָכָא בְּכָל יוּמָא וְיוּמָא, וְהוּא שְׁלֵמָה מְלָכָא רַכִּיב עַל גְּדָפְהָא, וְאוּבִיל לִיהַ ד' מְאָה פְּרָסֵי בְשִׁעָתָא חֲדָא. לֵאמֹר אוּבִיל לִיהַ לְתַרְמוּד בַּמְדָּבָר בְּהָרִים. אֶתֶר כַּד אִיהוּ, לְגַבֵּי טוּרֵי דַחֲשׁוּכָא, דְאֶקְרִי (מלכים א ט) תַרְמוּד בַּמְדָּבָר וְלָאו אִיהוּ אֶתֶר דְתַרְמוּדָאִי, אֶלָּא

שֶׁל אֲנָשֵׁי תְּרַמּוּד, אֶלָּא תְּרַמּוּד
שֶׁהוּא בְּמִדְבַר בְּהָרִים, וְשֵׁם
מִתְאַסְּפִים כָּל הַרוֹחֹת וְהַצְּדִידִים
הָאַחֲרִים. וְאוֹתוֹ נֶשֶׁר הָיָה טֹס
לְשֵׁם בְּשִׁעָה אַחַת.

בֵּינוֹן שֶׁהָיָה עוֹמֵד עַל הַמְּקוֹם
הַהוּא, הַגְּבִיּוֹת הַנְּשָׁר, וְיִשְׁלַמָּה
כְּתֹב פֶּתַח וְהַשְּׁלִיכוֹ לְשֵׁם, וְנִצּוֹל
מֵאלוֹ הַרוֹחֹת. וְהַנְּשָׁר הָיָה
מִסְתַּפֵּל תּוֹף הַחֹשֶׁף שֶׁל הַהָרִים
לְמִקּוֹם שֵׁשׁ נִמְצְאִים עֲזָא
וְעֲזָאֵל, שֶׁהֵם שֵׁם אֲסוּרִים
בְּשִׁלְשֵׁלְאוֹת שֶׁל בְּרִזָּל קְבוּעוֹת
תּוֹף הַתְּהוֹם, וְאֵינִי יֹכֵלֶת (רְשׁוֹת)
לְאֲדָם בְּעוֹלָם לְהַכְנִס לְשֵׁם,
וְאִפְלוּ עוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם, חוּץ
מִבְּלָעִם.

וּבֵינוֹן שֶׁהַנְּשָׁר מִסְתַּפֵּל תּוֹף הַחֹשֶׁף
הַגָּדוֹל, יוֹרֵד לְמִטָּה וְלוֹקֵחַ אֶת
שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ תַּחַת כַּנֶּף הַשְּׁמַאֲלִי,
וּמִכֶּסֶה אוֹתוֹ, וְעוֹמֵד עַל אֵלוֹ
הַשְּׁלֵשֵׁלְאוֹת, וְהוֹלֵךְ וּמִתְקַרֵּב
אֵלֵיהֶם, וְיִשְׁלַמָּה אֲז מוֹצִיא טִבְעַת
(שׁוֹרֵטִיגָא) שֶׁחֻקֵּק עֲלֵיהָ שֵׁם קְדוֹשׁ,
וְשֵׁם כְּפִי הַנְּשָׁר, וּמִיָּד הֵם הֵיוּ
אוֹמְרִים כָּל מַה שְּׁרוּעָה שְׁלֵמָה
הַמְּלֶךְ, וּמִשֵּׁם הָיָה יוֹדֵעַ שְׁלֵמָה
חֻכְמָה עֲלֵיוֹנָה. זֶהוּ שִׁכְתוּב
(מַלְכִים-א ט) וַיִּבֶן וְגו' אֶת תְּרַמּוּד
[תְּרַמּוּד] בְּאַרְץ. וְכִי בִנְיָנִים הָיָה
עוֹשֶׂה בְּאַרְץ? אֶלָּא מַהוּ וַיִּבֶן?
הַסְתַּפֵּל בְּשִׁכְלוֹ וַיֵּדַע לְאוֹתוֹ מְקוֹם
לְדַעַת בּוֹ חֻכְמָה (עֲלִיוֹנָה. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר

(נַחְמִיָּה ח) וַיִּבְנוּ בַּמִּקְרָא).

עַד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים, אוֹתוֹ נֶשֶׁר חֲזַר
אֵלֵיהֶם וְשׁוֹשְׁנָה אַחַת בְּפִיו,
וְהַשְּׁלִיף לְפָנֵיהֶם וְהִלֵּךְ לוֹ. רָאוּ
וְשִׁמְחוּ. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, וְלֹא
אֲמַרְתִּי לָכֶם שֶׁנְּשָׁר זֶה בְּשִׁלְיַחוֹת
שֶׁל קוֹנֵו הוֹלֵךְ וְכֹא? שׁוֹשְׁנָה זֹ
הִיא שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת שְׁאֲמַרְתִּי,
וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלַח אוֹתָהּ
אֶצְלָנוּ.

לְדוֹד לְלַמֵּד. וְכִי שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת אִיזוּ

תְּרַמּוּד דְּאִיהוּ בְּמִדְבַר בְּהָרִים, וְתַמָּן מִתְּכַנְּשֵׁי
כָּל רוֹחֵין וְסוֹטְרִין אַתְרֵינוּן. וְהוּא נִשְׂרָא הוּהוּ
טָאס לְתַמָּן, בְּשִׁעָתָא חֲדָא.

בֵּינוֹן דְּקָאִים עַל הַהוּא דּוּכְתָא, אַגְבִּיהַ נִשְׂרָא,
וְשְׁלַמָּה כְּתֹב פֶּתַח, וְאַרְמִי תַמָּן,
וְאַשְׁתִּזִּיב מֵאִינוֹן רוֹחֵין. וְנִשְׂרָא הוּהוּ מִסְתַּפֵּל
גוֹ חֲשׁוּכָא דְטוֹרִין, לְאַתְרֵי דְתַמָּן עֲזָא וְעֲזָאֵל,
דְּאִינוֹן תַמָּן אֲסִירִין בְּשִׁלְשֵׁלְאֵי דְפְרִזָּלָא, וְנִעִיזָן
גוֹ תְהוֹמִי. וְלִית יְכִילוּ (כ"א ר"ש) לְבַר נֶשׁ בְּעֵלְמָא
(דף רל"ג ע"ב) לְמִיעַל תַמָּן, וְאַפִּילוּ עוֹפֵי שְׁמַיָא,
בַר בְּלָעִם.

וּבֵינוֹן דְּנִשְׂרָא מִסְתַּפֵּל גוֹ חֲשׁוּכָא רַבְרָבָא, מְאִיף
לְתַתָּא, וְנִטִּיל לִיהַ לְשְׁלַמָּה מְלֶכָא תַחַת
גְּדַפְהָא שְׁמַאֲלָא, וּמִכְסִיָּא לִיהַ. וְקִיִּימָא עַל
אֵלִין שְׁלֵשֵׁלְאֵי, וְאַזְלָא וּמְקַרְבָא לְגַבִּיָּהוּ,
וְשְׁלַמָּה כְּדִין אֲפִיק עֲזָקָא, (שׁוֹרֵטִיגָא) דְחֻקֵּיק עַלִּיהַ
שְׁמָא קְדִישָׁא, וְשׁוֹי בְּפוּמָא דְנִשְׂרָא. וּמִיָּד,
אִינוֹן הוּוּ אֲמַרִי, כָּל מַה דְבְּעֵי שְׁלַמָּה מְלֶכָא,
וּמִתַּמָּן הוּהוּ יָדַע שְׁלַמָּה חֻכְמָתָא (עֲלִיָּא). הֲדָא
הוּא דְכְתִיב, (מַלְכִים א ט) וַיִּבֶן וְגו' אֶת תְּרַמּוּד
בְּמִדְבַר בְּאַרְץ. וְכִי בִנְיָנָא הוּהוּ עֶבֶד בְּאַרְץ.
אֶלָּא מַהוּ וַיִּבֶן. אֲסַתַּפֵּל בְּסִכְלֵתְנוּ, וַיֵּדַע לְהַהוּא
דּוּכְתָא, לְמַנְדַּע בֵּיהַ חֻכְמָתָא. (עֲלִיָּא כְּמַה דְאֵת אֲמַר
(נַחְמִיָּה ח) וַיִּבְנוּ בַּמִּקְרָא).

עַד דְּהוּוּ יְתִבִי, הָא נִשְׂרָא אַתְיָא לְגַבִּיָּהוּ,
וְשׁוֹשְׁנָה חֲדָא בְּפוּמָה, וְשְׁדֵי קַמִּיָּהוּ,
וְאַזְלַת לָהּ, חֲמוּ וְחֲדוּ. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, וְלֹא
אֲמִינָא לְכוּ, דְנִשְׂרָא דָא בְּשִׁלְיַחוֹתָא דְמֵאַרְהַ,
אַזְלָא וְאַתְיָא. שׁוֹשְׁנָה דָא, אִיהַ שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת
דְקָאֲמִינָא, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁדַר לִיהַ לְגַבְּן.
פֶּתַח כְּמִלְקָדְמִין וְאַמַר, (תְּהִלִּים ט) לְמַנְצַחַת עַל
שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת מְכַתֵּם לְדוֹד לְלַמֵּד. וְכִי

פֶּתַח כְּמִקְדָּם וְאַמַר, (תְּהִלִּים ט) לְמַנְצַחַת עַל שׁוֹשֵׁן עֲדוֹת מְכַתֵּם

עדות מעיד? אלא שושן זה היא
עדות למעשה בראשית, והיא
עדות לכנסת ישראל, עדות
ליחוד העליון, וזהו בגלל
ששושנה זו יש בה שלשה עשר
עלים, וכלם עומדים בשרש אחד,
ויש בה חמשה עלים מבחוץ
חזקים שמחפים לשושנה זו
ומגנים עליה.

והכל בסוד החכמה הוא. שלשה
עשר עלים אלו הם שלש עשרה
מדות הרחמים שיושרת כנסת
ישראל מלמעלה, וכלם אחוזים
בשרש אחד. (שהם י"ג תכונים של הקוץ
התחתון של אריק אנפיו, שהם י"ג תכונים
עליונים של זעיר אנפיו) והוא ברית אחת
ודגמת ברית היסוד (היחוד) של
הכל. חמשה חזקים שסובבים
עליה אלו חמשים שיערים, חמש
מאות שנה (של היסוד, יסוד בבית המקדש)
ברית קדש) שעץ החיים הולך בהם.
עדות למעשה בראשית. כל
מעשה בראשית, כלם (חמש מאות
שנה של היסוד ברית קדש, כלם מעשה של
בראשית יושבים וכו') תבות ידועות
בהנהגה, ועומדים בהשבון, ושם
אלהים של מעשה בראשית,
מראה למעלה ומראה למטה.
מראה למעלה בסוד של העולם
הבא, ומראה למטה בסוד של
כנסת ישראל.

שושנה - עדות למעשה בראשית,
שעומדת בכל אלו הסימנים,
שכתוב (ח) בראשית ברא אלהים.
זו שושנה. שלשה עשר עלים (הם)
שלש עשרה תבות עד שם אלהים
השני ואלו הם: א - את, ב -
השמים, ג - ואת, ד - הארץ, ה
- והארץ, ו - היתה, ז - תהו, ח
- ובהו, ט - וחשך, י - על, יא -
פני, יב - תהום, יג - ורוח. הרי
שלשה עשר עלים של השושנה.
חמשה חזקים שסובבים לאלו
הם: א - מרחפת, ב - על, ג -

שושן עדות מאי סהדותא סהיד. אלא שושן
דא איהי סהדותא למעשה בראשית, ואיהי
סהדותא לכנסת ישראל. סהדותא ליחודא
עלאה, ודא איהו. בגין דשושנה דא אית בה
תליסר עלין, וכלהו קיימין בעקרא חדא, ואית
בה חמש עלין לבר תקיפין, דחפין לדא
שושנה ואגיננו עליה.

וברא ברזא דחכמתא הוא, תליסר עלין, אלין
תליסר מכילן דרחמי, דירתא כנסת
ישראל מלעילא, וכלהו אחידן בעקרא חדא,
(ר"א דאינון י"ג תכונים דריקנא תתא דאריק אנפיו, דאינון י"ג תכונים
עלאן דזעיר אנפיו) ואיהו ברית חדא ודוגמא דברית
יסודא (כ"א יחודא) דכלא. חמש תקיפין דסתרון
עליה, אלין חמשין תרעין, חמש מאה שנין
(דיסודא, יסודא (כ"א כרי מקדשא) ברית קדשא) דאילנא דחיי
אזלא בהו.

סהדותא לעובדא דבראשית. כל עובדא
דבראשית, כלהו (כ"א חמש מאה שנין דיסודא
ברית קדשא כלהו עובדא דבראשית תיבין וכו') תיבין ידיען
בסוכלתנו, וקיימא בחושבנא אלהים דמעשה
בראשית. אחזי לעילא, ואחזי לתתא. אחזי
לעילא, ברזא דעלמא דאתי. ואחזי לתתא,
ברזא דכנסת ישראל.

שושנה סהדותא לעובדא דבראשית, דקיימא
בכל הגי סימנין, דכתיב (כ"א דא)
בראשית ברא אלהים, דא שושנה. תליסר
עלין, (כ"א אינון) תליסר תיבין עד אלהים תננינא.
ואינון: את, השמים, ואת, הארץ, והארץ,
היתה, תהו, ובהו, וחשך, על, פני, תהום,
ורוח. הא תליסר עלין דשושנה. חמש תקיפין
דיסתרון לאלין, אינון: מרחפת, על, פני, המים,
ויאמר. הא חמש אתרנין. לבתר יהי אור, הא
עיקרא ושרשא דשושנה דכלא ואחידן בה.

פניו, ד - המים, ה - ויאמר. הרי חמשה אחרים. אחר כך נאמר יהי אור, הרי עקר ושרש של השושנה שהכל אחוז בה.

עדות ליחוד. חמשה עלים חזקים, השרש והיחוד שאחוזים בו שלשה עשר עלים אלו. (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' - הרי חמשה עלים של השושנה. אחד - זהו העקר והשרש שהכל אחוז בו. סוד (עדות ליחוד. חמש תבות שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, אלו חמשה עלים חזקים של השושנה. שרש ויסוד אחוזים בו. זהו אחד. והוא עקר ושרש שהכל אחוזים בו. שלשה עשר עלים אלו סוד) של שלש עשרה בחשבון, חותם המלך.

בא וראה, כדגמת השושנה בין החוחים, (שיר השירים ב) כך הם ישראל בין העמים עובדי כוכבים ומזלות, וכך כנסת ישראל בין שאר המוגי השרים הממנים. כל זמן שהשושנה עומדת סגורה ואינה פתוחה, אין בה ריח, ולא מעלים אותה ולא מוציאים אותה מתוך הקוצים. אבל בשעה שהשושנה פתוחה, מעלה ריח, ואז מוציאים אותה מתוך הקוצים, ונהנית מהם כנסת ישראל, שנאמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחתי רעיתי. והקדוש ברוך הוא לא שלח אותה לנו אלא ללכת לדרכנו.

ובחבור קדמון, אמר רבי אלעזר לאביו, הרי שמעתי על אלו האיברים האטומים בסוד הקרבנות. איברים אחרים, הסוד שלהם מהו? אמר לו רבי שמעון לרבי אלעזר, אלעזר בני, כל שאר איברים שמבפנים, סוד עליון הוא.

בא וראה, הלב הרי נאמר, אבל לב זה הוא אש ששורף, ואם לא שהזמין אליו המלך העליון את פני הראה, שמביאים לפני הרוח מרחי שנושבת מתוך בשמים עליונים, היה שורף את העולם ברגע אחד.

פתח ואמר, (בראשית ט) וה' המטיר על

סהרותא ליחודא. חמש עליון תקיפין, שרשא ויחודא, דאחידן ביה

תליסר עליון אלין. (דברים ו) שמע ישראל יי אלהינו יי, הא חמש עליון דשושנה. אחד, דא היא עיקרא ושרשא דכלהו אחידן ביה.

רזא (כ"א סהרותא ליחודא. חמש תיבין שמע ישראל יי אלהינו יי אינון חמש עליון תקיפין דשושנה. שרשא ויחודא אחידן ביה דא הוא אחד, ואיהו עיקרא ושרשא דכלהו אחידן ביה. תליסר עליון אלין רזא)

דתליסר בחושבנא, גושפנא דמלכא.

הא חזי, כגוונא (שיר השירים ב) דשושנה בין החוחים, הכי אינון ישראל בין עמין עובדי כוכבים ומזלות. והכי כנסת ישראל, בין שאר אכלוסין רברבן ממנן. כל זמן דשושנה קיימא אטימא, דלא פתיחא, לית בה ריחא, ולא סלקין לה, ולא מפקין לה מגו גובין, בשעתא דשושנה פתיחא, סלקא ריחא, פדין אפיקו לה מגו גובין. ויתהי בהו כנסת ישראל, שנאמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחתי רעיתי, וקודשא בריך הוא לא שדרה לן אלא למיהף לאורחן.

ובחבורא קדמאה. אמר רבי אלעזר לאבוי, הא שמענא אלין

שייפין אטימין, פרזא דקרפנין. שייפין אחרנין, רזא דלהון מאי. אמר ליה רבי (דף ר"ד ע"א) שמעון לרבי אלעזר, אלעזר בני, כל שאר שייפין דלגו, רזא עלאה איהו.

הא חזי, לבא הא אתמר, אבל לב דא איהו נורא דדליק, ואלמלא דזמין לגביה מלכא עלאה כנפי ריאה, דאתיין לקמיה רוחא, מרוחא דנשיב מגו בוסמין עלאין, הוה אוקיד לעלמא ברגעא חדא.

פתח ואמר, (בראשית ט) ויי המטיר על סדם ועל עמרה גפירת ואש, אמאי אוקיד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזָרִי מֵעַם הַשָּׁמַיִם עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשָּׁבֶת

פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. זֹהַר עַל פְּרָשַׁת הַשָּׁבֹועַ.
- ב. אֹזֶר הַזֹּהַר מְחַלֵּק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשָּׁבֶת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשָּׁבֶת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מְאֻמְרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשָּׁבֶת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שָׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמ"א מְחַלֵּק לְכָל שְׁבֻתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפֹרֵי הַזֹּהַר, סְפֹרִים מִיַּחְדִּים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשָּׁבֶת, וְכַף יְרוּיָחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֵה מַלְיוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שָׁבֶת.
- ז. סְפֹר מִדְּהִים בְּהַמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא.
- ח. מַעֲלַת וּקְדוּשַׁת וְטְהָרַת הַמִּקְוָה, וְעוֹד.

סֵפֶר קְדוּשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וּיְרֵאת שְׁמִים טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד
מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים חֲכָמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּה,
וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרֹשֵׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיָּע"א.

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכַב"א

תְּשַׁרֵּי תִשְׁעִ"א לַפ"ק